

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Εκλαμπρότατε!... 'Εκλαμπρότατε! τραύλιζε ο Σαμπριάκ, κμψιθάλλοντας αν ζούσε στην πραγματικότητα ή αν ήταν θύμα φριχτού όνειρου.

—Σέ συχωρώ και σου εξασφαλίζω την ευτυχία! πρόσθεσε ο Ρισελιέ.

Κάποιος ψυχικός φόβος κλόνιζε τον έκλαμπρότατο. 'Ο Ρισελιέ είχε κάποτε δώσει στην εκκλησία τον όρκο του Ιερωμέου. Και νά τώρα που έτοιμαζόταν να κάνει στο Σαμπριάκ μια φόβη πρόταση. Παρ' όλη του την πόρρα, αισθανόταν πως η εμπνεύση του πάτερ 'Ιωσήφ ήταν αυτανική. Και γιά νά την έκστομηση στο Σαμπριάκ, ο έκλαμπρότατος λόγιζε τη μέση του. 'Εσκυψε στ' αυτή τω κατακόπτω και ψιθύρισε:

—Τό κορίτσι, που θέλησες να μου κλέψης...

—'Εκλαμπρότατε! φώναξε τρομαγμένος ο Σαμπριάκ.

—...Σου τó χαρίζω!... συμπλήρωσε ο Ρισελιέ.

—Γονάτισε τότε ο Σαμπριάκ. Τό μέτωπό του άγγιξε τη γη. Και στη στάσι αυτή, έμεινε άκίνητος, μπροστά στα πόδια τού έκλαμπρότατου.

'Εκείνος πάλι σκεπτόταν:

—'Από δω και μπρός, ο άνθρωπος αυτός είναι δικός μου... Μού άνηκε ολοθύγας!

Δυναμώνοντας έπειτα τη φωνή του, είπε:

—Σηκώθηκε, Σαμπριάκ!... Καθίστε λίγο να συνέλθετε από την συγκίνησι σας... Και πηγαίνετε, ύστερα, να ενώθητε με την έλω φρουρά μου... 'Αλλά άπαται σιωπή άπόλυτη!

Και τότε πειά ο έκλαμπρότατος ανέθηκε τη σκάλα. Βάδιζε με τό ύφος εκείνο που παίρνει ο θρηοδομαστής όταν βγαίνει από τό κλουθί των άγριμιών. Πάνω, τόν πρόσμενε η έπιστάτρια. Μόλις την πληρώσει, άρχισε να τού κάνει άταμαχάτης ύποκλίσεις.

Κι' άφου πειά κοράστικη άπ' τις ύποκλίσεις, η έπιστάτρια σηκώθηκε. Και δίχως να περιμένη νά λάθει διαταγή, ώρμησε κι' άνοιξε την πόρτα της 'Αννιάδος. Τράβηξε τούς σύρτες, σαν παλιός κι' εμπειρικός δεμοφύλακας, κι' έξαφανίστηκε...

'Ο Ρισελιέ γύρισε με άπάθεια τό πόμολο της πόρτας, την έσπρωξε, και βρέθηκε μπρός στην 'Αννιάδα...

Είδε πως ήταν πάντα η ίδια, αν και φορούσε τώρα ρούχα τού φύλου της, τά όποια της είχε δώσει η γυναίκα τού σπιτιού αυτού. 'Ηταν άπαράλλαχτη άπως τό πρωτό εκείνο, στα έγκαινια τού παρεκκλησιού, στο μέγαρό του. Με τό θέληγτρο της άγγής άωροφιάς. Με την παρθενική χάρι της έξυχης σωματικής κομψότητας. Με βλέμμα που ασέριωνε την ψυχική της άξιοπρέπεια.

Κι' όπως τότε στο παρεκκλησιο, έτσι και τώρα η 'Αννιάδα κούταζε τόν καρδινάλιο κατά πρόσωπο.

Στην άρχή ο Ρισελιέ προσάθησε να την κάνει να κατεβάσει τό άγρωγο βλέμμα της. Γιά να τό έπιτύχη, την κούταξε με μοχθηρία. Μά οι κότσι του ήταν μάταιοι. Πήρε έπειτα στάσι ανθρώπου, όργισμένου. Και τέλος της είπε, με φωνή προσποιητά θλιμμένη:

—Δεσποινίς!... Σάς κάνω γνωστό, με μεγάλη μου λύπη, ότι σας κατηγορούν επί εσχάτη προδοσία!...

—Κι' εγώ, κύριε, άπάντησε η νέα με φωνή ήσυχη, σας κατηγορώ γιά την ταπεινή και άναθηρη προδοσία σας!...

'Ο έκλαμπρότατος ταραχθηκε λίγο, αλλά δέν τό φανέρωσε. Άνασήχωσε τούς ώμους του, και έπειτα με ύφος κυριαρχο:

—Σάς συλλαμβάνω!

—Κατά διαταγή τού βασιλέως άδελφού μου; ρώτησε η

'Αννιάς.

—Είπε δική μου διαταγή! άπάντησε ξεφρά εκείνος. —'Ιόσια εύχαριστημένη θά ήταν η μητέρα μου, αν σας έβλεπε αυτή τη στιγμή!... είπε η νέα. Θά θεωρούσε την έκδικήσι της, συμπληρωμένη!... Ναι, θά σας έβλεπε έτσι ξεπεσμένοι!... Θά έβλεπε ότι κατανήτασε στο σημείο να κινετέ τον χοροφύλακα!...

—'Α!... Προσέχετε!... Προύχετε!... Δεν άνέχομαι...

—Πολύ καλά, κύριε! είπε τότε η 'Αννιάς, με άβραστη άξιοπρέπεια. 'Εμπρός!... Προχωρείτε... Σάς άκολουθώ!...

—Σαμπριάκ! φώναξε τότε ο Ρισελιέ, ρίχνοντας μια ζετασική ματιά στην τρομαγμένη νέα.

Η 'Αννιάς, μόλις τόν άκουσε να φωνάζη τόν Σαμπριάκ, κι τριύσε, κλονίστηκε, και άποδιοόρομνε λίγο...

'Η στιγμιαία ταραχή της, έκανε τόν Ρισελιέ να ψιθυρίσει:

—'Επί τέλους! Τώρα την έχω γιά καλά στα χέρια μου!

Και με ύφος προστακτικό, έσαφάναζε:

—Σαμπριάκ! Στείλατε μου επάνω μερικούς σωματοφύλακας!...

'Ο Σαμπριάκ, ήταν κι' αυτός χλωμός και με χαμηλωμένα βλέμματα. Μετέβησε μηχανικά τη διαταγή τού έκλαμπρότατου. Λίγο έπειτα, ανέθηκαν επάνω οι φρουροί. Κι' ο καρδινάλιος τούς πρόσταξε υγιά:

—'Οδηγήστε τη νέα αυτή στο Παρίσι!... 'Η ασφάλεια της, είναι και ασφάλεια τών ίδιόν σας κεφαλιών!...

'Ο επί κεφαλής τών φρουρών διαβίβασε στην 'Αννιάδα τη διαταγή τού καρδινάλιου. 'Η νέα δέν ταραχτηκε. Μπήκε στην πλαϊνή κάμαρη και φόρεσε την Ιπποτική της στολή, που της πήγαινε τόσο ύπεροχα.

—Σάς άκολουθώ! φώναξε ύστερα στους φρουρούς.

Στό μεταξύ αυτό, ο Κορινιάν περίμενε κι' άνυπομονούσε έξω από τό σπίτι. Δεν μπορούσε να φαντασθή τά όσα συνέβαιναν μέσα εκεί. Δεν έβλεπε όμως και τίποτε πού να τόν διαψεύσει, κι' έξακολουθούσε να πιστεύη στη λύσι τού άρεου.

—Πρώτα-πρώτα, έλεγε μόνος του, θά βγη ο Σαμπριάκ δεμένος... Θά τόν πηγαίνουν στις φυλακές της Βαστιλλής, ή τού Γραν Σατελέ, ή και τών Βιγκενιόν... 'Θ' άκολουθή κατόπιν, ό ην 'Αννιάδα... Αυτή θά είναι κατακόκκινη και τρομαγμένη... Και τότε πειά θά έρθη κι' η δική μου σειρά!... Θά μπό μέσα να χαρητήσω γιά τελευταία φορά, τόν φίλο μου τό Ρισελιέ!... Τόν παλιό καλό μου σύντροφο, πού τού ήταν γραφτό από την μοίρα να τόν τριψήση τό σπαθί τού Σαμπριάκ!...

'Ω, πόσο μεγάλη όπηρε έ άπορία τού κακού καλόγερου, όταν, σε λίγο, είδε την πραγματικότητα!

Είδε την 'Αννιάδα να προχωρή άνάμεσα σε τέσσερας σωματοφύλακες, πού είχαν τά έψη ταν γυμνά!

Νά τώρα κι' ο Σαμπριάκ! 'Οχι μόνο ήταν ελεύθερος, αλλά και μιλούσε στον έκλαμπρότατο με μεγάλη οικειότητα!

Τόν είδε ύστερα ν' άνεβαίνει στο άλογό του και να παίρνη θέσι κοντά στον καρδινάλιο!

—Σάν πολύ παράδοξα πράγματα βλέπουν τά μάτια μου, έλεγε στον έαυτό του ο καλόγερος. 'Ας μπό μέσα τουλάχιστον να δω τό Ρισελιέ!... Θά μού τά έξηγήσει όλα η έπιστάτρια...

Μά δέν πρόλζε να μετακινήθη. 'Ακουσε άσφατα τόν άρχηγό της φρουράς να ξεφωνίζει:

—Τι τρέχει;... Ποιοι είναι οι έπ'όρουμεις αυτοί!... Φρου-

'Επάνω τόν περίμενε η έπιστάτρια...

ρά!... Στά δπλα!...

Τρεις ίπιεις έρχόντουσαν κατά πάνω τους, με γυμνά υπαθιά!... Τρεις άνθρωποι έτρεχαν να έπιτεθούν έναντιόν δλόκληρης συνοδείας!... Μέσα στά σύννεφα τής σκόνης, τά σπαθιά των & στραφταν... Κι' όταν έπληθίσαν περισσότερο, μιά και μόνη φωνή άκούστηκε από τά τρία των στόματα:

—Παραμερίστε!... Άφήστε μας να περάσουμε!...

Ήταν ο Μωλούι, ο Τραγκκαθέλ κι' ο Μονταριόλ...

ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ή επιχείρησις των τριών έκείνων ανθρώπων ήταν όμη ογυμμένης τρελλή. Ήταν από τις πράξεις έκείνες που άμα επιτύχουν, θεωρούνται ήρωϊκές, κι' όταν ναυαγήσουν, κρίνονται από όλους ως άνήθες.

Μόλις άυτόσο ο Μονταριόλ είδε από μακριά ότι θα είχαν να' πολεμήσουν με την πολυάριθμη συνοδεία του Ρισελιέ, έίπε στον Τραγκκαθέλ:

—Δάσκαλε! Πρωτίνω να γυρίσουμε πίσω στο Παρίσι.

Μά ο Τραγκκαθέλ, αντί ν' άπάντησι, τράβηξε τό ξίφος του. Ή χειρονομία του αυτή φανέρωνε πώς άποδοκιμαζε την υπόδειξι που του έκαναν.

—Τραγκκαθέλ! ρώτησε τότε ο Μωλούι, με ψυχραιμία. Ποιός είναι ο τελικός σκοπός σας;

—Ή να την έλευθερώσω, ή να πεθάνω στά πόδια τής! άπάντησε ο δάσκαλος τής όπλομαχίας με άληθινή άποφασιστικότητα. Σεις, άγαπητέ μου κόμη, μπορείτε ν' άποτραθηγήτε, συνέχισε, κανείς ποτέ δεν θα τολμήσι να σας καθυγήρησι ως ειλό... Κύριε κόμη, πηγαίνετε!...

—Θά άστειεύστε! έιπε λακωνικάτα ο Μωλούι.

Κι' αντί να δώσει άλλη άπάντησι, έξιφούλκησε κι' αύτός.

—Διάβολε, βρυχήθηκε ο Μονταριόλ. Άφού σεις θυσιάζετε έπι τή ζωή σας, δεν βλέπω για ποιόν λόγο πρέπει έγώ να έξακολουθήσω να ζω! Και γομνωσε κι' αύτός τό σπαθί του.

—Έμπρός λοιπόν! κραύασε ο Τραγκκαθέλ, που τά μάτια του είχαν βουρκώσει και κοκκινίσει.

—Άλε! στρίγγλισε ο άρχηγός τής σωματοφυλακής του έκλαμπροτάτου. Έδώ, φρουροί!...

Μά δεν πρόφτασε να πη περισσότερα. Δέχτηκε μιά σπαθιά κι' έπεσε από τό άλογό του, άναίσθητος!... Ήν ίδια στιγμή δυό άλλοι σωματοφυλακές έγχαναν την ίσορροπία των, κι' έπεσαν κι' αύτοί κάτω... Τό αίμα άρχισε να βόφει τή γή... Τά σπαθιά λαμποκοπούσαν... Βογγυγιάτά πόνου άκούγοντόσαν δεξιά κι' άουιστέρα!... Ή σύγκρουσις ήταν τρομερή!...

Οι φρουροί του Ρισελιέ άράωναν όλο και περισσότερο... Άρχισε τώρα μιά δεύτερη σφοδρότερη έπιθεσις. Οι τρεις έκείνοι γενναίοι ήσαν πειά αμόφυρτοι, έσεκιωμένοι, άγριοι τήν όψι, με χέρια ματωμένα, με μάτια που έθναζαν φλόγες!... Άμέσως μόλις άρχισε ή συμπλοκή, δώδεκα σωματοφυλακές έτρεξαν να περικυκλώσουν την Άνωαδα, μένοντας άμέτοχοι τής έξοντωτικής άλληλοσφαγής.

Ο Σαμπριάκ άναγνώρισε άμέσως τόν Τραγκκαθέλ. Έμπηξε τότε μιά κραυγή μοχηρήσ χαράς, κι' έτοιμάστηκε να όρμήσι κατά πάνω του. Είχε θυμηθή τή μονομαχία μαζύ του, τή σπαθιά ποδφάγε και λυσούσε.

Ο έκλαμπροτάτος όμως τόν σταμάτησε:

—Όχι! του έιπε, με τό αυταρχικό του ύφος. Μην άναμυγήθε στη συμπλοκή. Σας χρειάζουσι γι' άλλη δουλειά!...

Έτσι ο Σαμπριάκ άναγκάστηκε να σκύβη τό κεφάλι του, και να συγκρατήσι τή λύσσα του. Τά μάτια του όμως δάκρυζαν από τόν καυμό του, γιατί έβλεπε έξω από ένα τέτοιο πανηγύρι σφαγής και αίματος.

Ο έκλαμπροτάτος πάλιν, που είχε κι' αύτός άναγνώρισει τόν Τραγκκαθέλ, σκεπτόταν τώρα τό γράμμα του:

—Άχι!... Άς μπορούσα να έπαρουν πίσω τό γράμμα!... ψιθύριζε. Θεέ μου, τί μέρα είναι αυτή!...

Τέλος, φώναζε δυνατά:

—Σκοτώστε τους δυό άλλους, και πιάστε ζωντανό τόν Τραγκκαθέλ!... Τόν χρειάζουσι!...

Λέγοντας τά λόγια αυτά, έβηγινε τό δάσκαλο τής έιφασκίας, που ώρμούσε τώρα προς τό μέρος του, προς τό μέρος που βρισκόταν κι' ή Άνωαδα.

Άλλά και τής Άνωαδος τό ενδιαφέρον είχε κορυφωθή. Είχε κι' αυτή άναγνώρισει τόν Τραγκκαθέλ... Και τόν παρακολουθούσε με τό βλέμμα τής καθ' όλη τή διάρκεια τής πάλης... Και τόν άκούγε τώρα να τής φωνάζη:

—Δεοτινίσι! Έρχουσι πάλι να σας... κατασκοπέυσι!...

Τά λόγια του αυτά έμελλαν ν' άνηχούν αιώνα στ' αυτιά τής Άνωαδος, και να τής πικραίνον την καρδιά, σαν μιά καυτηρή μομφή, για την παρελήγησι τής εις βάρος του γενναίου αυτού νέου.

Ή νέα πρόσθεσε πλέον, μ' όλη την έντασι των ματιών και των αυτιών τής, τό ότι συνέβαινε γύρω τής.

Αισθάνονταν πώς ή έκθρασι τής πάλης αύτης θα άλλαζε και την δική τής τύχη... Ή ψυχή τής όλη είχε συγκεντρωθή στα μάτια τής... Κύτταζε... κύτταζε, κι' έννοιωθε την καρδιά τής να σταματήσιν!...

Νά, οι σωματοφυλακές του Ρισελιέ ώρμούσαν τή στιγμή αυτή έναντιόν του Μονταριόλ... Χτυπούσαν τώρα τόν Μωλούι... Μά τών βρισκόταν λοιπόν ο Τραγκκαθέλ!... Πουθενά δεν φανόνταν!...

Ο Μονταριόλ τώρα διευθόνταν τρεγάτος προς τό δάσος!... Πάνω στο άλογό του μετέφερε κάποιον... Ή Άνωαδα τόν διέκρινε καλά. Ή Μονταριόλ κρατούσε σφιχτά πάνω στ' άλογό του τόν Τραγκκαθέλ, που κρειμόταν άναίσθητος.

Είχε άπομείνει εκεί μπροστά τής μόνου ο Μωλούι. Και πολέμοιυσε δλομύναχος έναντιόν δλόκληρης τής σωματοφυλακής του καρδινάλιου.

—Τι μεγαλειό!... Τί ψυχική δύναμη! σκεπτόταν ή Άνωαδα και θαύμαζε.

Ο Μωλούι υπεράσπιζε την διπιτοχώρησι του Μονταριόλ με τό ανθρώπινο φορτίο του! Πάλευε άπεγνωσμένα... Προχωρούσε... Ωπισθοδρομούσε, σπάθιζε, ώρμούσε... Άνθρωπος, άλογο, και σπαθί, ήσαν σαν μιά θαυμαστή πολέμημη μηχανή!

Τέλος, μόλις είδε τόν Μονταριόλ να μπαίνει άσφαλής στο δάσος, ο Μωλούι έκανε την τελευτία του πειά προσπάθεια. Έπρεπε να προτοιμάση και τή δική του ήρωϊκή όπισθοχώρησι, Σπαθίζοντας λοιπόν δεξιά κι' άριστερά, ώπισθοχώρουσε. Τέλος ώρμησε κι' αύτός σαν άστραπή προς τό δάσος, κι' έξαφανίστηκε.

Οι σωματοφυλακές του Ρισελιέ τόν κατεδίωξαν. Μά όταν έφτασαν στις παρυφές τό δάσους, ο άρχηγός των πρόταξε:

—Άλε!

Είχε σκεφθή στρατηγικότερα: Άν οι τρεις αυτόι άνδρες, έιπε με τό νού του, δεν είναι τρελλοί, μάς παρουσούρη, χωρίς άμφισβόλια, για να μάς ρίξουν σε κάποια προσγεδιασμένη ένέδρα, μέσα στο δάσος!

Και γύρισε να ζητήση διαταγές από τόν έκλαμπροτάτο.

Μά ο καρδινάλιος βρισκόταν τή στιγμή εκείνη, με κάποιον άλλο.

Ένας άγνωστος καθόλλάρης, με παρουσιαστικό παράξενο, με πρόσωπο γαργυμένο όλο από ρυτίδες, που μόρφαζε έθελά του, είχε άξαρνα παρουσιασθή μπρος στον έκλαμπροτάτο, και του έλεγε:

—Όχι! Όχι!... Μην τούς κα-

—Σας ακολουθώ!... φώναζε στους φρουρούς.

ταδιώξετε!

«Έκπληκτος ο Ρισελιέ, σταμάτησε για να δει ποιός ήταν και τι ζητούσε ο άγνωστος αυτός.

Συγχρόνως ο άλλόκοιτος εκείνος ήπιε Έκανε ανεξήγητα, μια φιλική, νοήματα στο Σαμπριάκ. Κι' ο Σαμπριάκ όλοένα κτρινιζε, και κούταζε άλλου.

—Ποιός είναι, επί τέλους, ο πανούργος αυτός; ρώτησε ο καρδιναλός.

—Ο πανούργος αυτός... εγώ δηλαδή, απάντησε ο άγνωστος καθαλλάρης, θέλει... θέλω δηλαδή να σάς σώσω, εκλαμπρότατε! Μην τους καταδιώξετε!...

Και κεντρίζοντας το άλογο του, ήρθε πλησιέστερα στον καρδιναλίο, για να του πη γελαστά:

—Τό γράμμα!... Ξεχνάτε, εκλαμπρότατε, το γράμμα;

Στασιμμένος ο καρδιναλός, τον κούταζε από την κορυφή ώς τα ύχια.

—Τό γράμμα σας, εκλαμπρότατε, εξακολουθήσε να λήη ο άπρόσκλητος, εκείνος σύμβουλος. Αυτό που έπειλατε στη Μεγαλειοτάτη Βασιλεία... Ο Βασιλεύς δέν πρέπει να τό διαβάσει!

Ο Ρισελιέ άρχιζε να αισθάνεται κάποιον άξιοτο φόβο. Η έκπληξις του όλοένα μεγάλωνε.

—Μά μην άνησυχίτε και δέν θα τό διαβάσει ο Βασιλεύς! Ξανέπε ο άγνωστος, Όχι, εκλαμπρότατε, δέν θα τό διαβάσει. Φεύγω τώρα, και σάς προσκυνώ... Άλλά μην καταδιώξετε τους ευγενείς αστούς... Αυτοί μόνο μπορούν να φυλάξουν καλά τό γράμμα, και να μην τ' αφήσουν να φτάση ποτέ στα χέρια του Βασιλέως!...

Κι' άφου τελείωσε τά λόγια του αυτά, άρχισε να χαρταπά έναν-έναν με τή σειρά και σύμφωνα με τό αξίωμα του. Προς τόν Σαμπριάκ έκανε αθάση νεύματα. Έπειτα, χωρίς να θιάζεται, όπισθοδρόμησε κανονικά, Έκανε μια τελευταία, γενική προς όλους ύπόκληση, και σιγά-σιγά, μπήκε κι' αυτός και χάθηκε μέσα στο δάσος...

—Στό διάβολο να πάη! είπε μέσα του ο Ρισελιέ.

Ήρθε τότε κοντά του ο αξιωματικός τής φρουράς και τον ρώτησε:

—Έκλαμπρότατε!... Φρονείτε πως πρέπει να καταδιώξουμε τους τρελλούς αυτούς, και μέσα άκόμη στο δάσος;

Ο καρδιναλός σήκωσε τό χέρι του κι' έπιασε τό μέτωπό του, που τόν έκαιγε, ενώ τό χέρι του ήταν παγωμένο.

—Νομίζω, απάντησε στον άξιωματικό, πως θα ενααυρεθούν μπροστά μας, οι άθλιοι αυτοί στασιασταί!... Δέν βλέπω συνεπώς κανένα άφελος για να εκθέσουμε τή ζωή και άλλων άνδρων, μέσα σ' ένα δάσος... Κάνετε προσκλητήριο, κι' αναφέρετέ μου τις άπώλειες που έχασε!...

Ο άγνωστος καθαλλάρης, που ήταν ο Πρασινάδας, όπως θα καταλάβατε, αφήνοντας στο μεταξύ αυτό, τόν εκλαμπρότατο να βλαστημή, μπήκε στο δάσος και άφου κάπασε αρκετά, συνάντησε τό Μωλουί και τό Μονταριόλ. Ο Τριγκάβελ βρισκόταν άκόμη στην αγκαλιά τό Μονταριόλ, άναίσθητος.

Ο Μωλουί ρώτησε τόν Πρασινάδα μόλις τόν είδε να πλησιάζει:

—Πώς τόλμησε, Πρασινάδα, να μιλήσης στον καρδιναλίο, και τί του είπες;

—Σταμάτησα, κύριε κόμη, για να του πω πως δέν θα διαβάσετε τό γράμμα του και μπορεί να είναι ήσυχος, απάντησε ο Πρασινάδας.

—Α! είπε ο Μωλουί, συλλογιόμενος. Και τί σου απάντησε; Χαμογέλασε τότε ο Πρασινάδας, κι' είπε:

—Ο εκλαμπρότατος είπε... είπε πως κάνετε πολύ άτυχμα που δέν άνοίγετε τό γράμμα και δέν τό διαβάσετε, να δητε τί λέει, τελοσπάντων.

Τήν ώρα που συνέβαιναν δλ' αυτά στο δάσος, ο αξιωματικός τής φρουράς του Ρισελιέ, άρπάεισε τους άνδρες του μπρός στην πόρτα τής σμαρτωλής έπαύλεις, και τους μετρούσε.

Έχχαν υκοιτοθή πέντε, και έχχαν τραυματισθή όχτώ. Μέσα

στούς τραυματίες ήταν κι' ο άρχηγός των, που άρχιζε τώρα να συνέρχεται από τό χτυπήμα του κεφαλιού του.

Άφου μετέφεραν μέσα στο σπίτι τους νεκρούς, και έκείνους από τους χτυπημένους, που δέν ήταν σε θέση ν' άνεθούν σε άλλο, ο εκλαμπρότατος διάταξε να ξεκινήσουν πειά για τό Παρίσι.

Μά ή διαταγή αυτή λύπησε πολύ τόν Κορινιάν. Ποθούσε να βρη εύκαιρία, για να τεταχτή μέσα στο σπίτι, και να δη έπιτέλους τόν Ρασκάς, τρυπημένο και νεκρό!

Άεσφανα άκουσε να τόν φωνάζουν μέσα από τό σπίτι:

—Κορινιάν!... Κορινιάν!... Καλέ μου φίλε, έλα να μέ έλευθερώσεις!...

—Ο Ρασκάς! φώναξε ο Κορινιάν, κι' ανατρίχιασε όλόκληρος.

—Από δω, Κορινιάν!... Έγώ είμαι!... Κορινιάν!...

Ήταν άλήθεια ο διαβυλεμένος Ρασκάς, ο όποιος εξακολουθούσε να κραυγάζη.

—Ποιός φωνάζει έτσι; ρώτησε ο εκλαμπρότατος.

—Είνε ο Ρασκάς, εκλαμπρότατε! τραύισε ο Κορινιάν. Μά πως γίνεται αυτό;...

—Ω! φώναξε ο καρδιναλός, ο όποιος θυμήθηκε τώρα τους ήμους του Κορινιάν ύπέρ του Ρασκάς. Ξεχάσαμε τόν γενναίο αυτόν πολειμιστή μας!... Τρέξετε άμέσως να τόν έλευθερώσετε!...

Ο Κορινιάν κούταζε καλά-καλά τόν Σαμπριάκ, σαν να γύρευε να ματρήη από την έκφρασι του, τά όσα έχχαν συμβη.

Μά ο Σαμπριάκ δέν ήξερε για τό Ρασκάς τίποτε περισσότερο άπ'όσα του είχε πη ή έπιστάτρια για τή φυγή του.

Κι' οι δύο, λοιπόν, έξ ίσου στασιμμένοι, κατέβηκαν μαζί από τά ύλογά τους, κι' ώρμησαν μέσα στο σπίτι.

Ήταν ή στιγμή που κι' ή έπιστάτρια, φοβισμένη από τίς φωνές του Ρασκάς, άνοιγε την πόρτα τής αίθουσας να δη τί συμβείνει.

Άποσβολωμένοι τώρα κι' οι τρεις, έβλεπαν μπροστά τους τόν Ρασκάς, που τους γαίρει τους με ειρωνικές ύποκλήσεις: «Έντρομη ή έπιστάτρια, ρώτησε πρώτη:

—Γιατί φωνάζετε έτσι;... Σας άκουσε ο εκλαμπρότατος!... Πώς βρυσκεστε πάλι εδώ μέσα;

—Μά δέν σας έδωσα τόν λόγο μου πως ήθαινα κλειόμενος εδώ; είπε κοροιδευτικά ο Ρασκάς.

—Δέν πέθανες λοιπόν; ρώτησε ο Κορινιάν, που τόν έβλεπε μ' έκστατικά μάτια.

—Καλέ μου Κορινιάν! του απάντησε ο Ρασκάς. Φόρεσε πάλι τά ράσα!... Με γειά σου!... Θέλεις, και καλά σώνει, να μέ δης πεθαιμένο!... Καί ποιός μπορεί νη σκοτώση τό Ρασκάς!...

Λέγοντας αυτά τά λόγια ο κατασκόπος, έριξε μια λοθή ματι στον Σαμπριάκ. Έκείνος γύρισε τό κεφάλι του για να μην τόν βλέπη...

Η συμπεριφορά εκείνη του Ρασκάς ύπήρξε σαν ένα φυσικό έπακολούθημα τών άπρόσπιων που έχχαν συμβη:

Η άποφασιστική έπίθεση τών τριών ευγενών έναντιον τής πολυάριθμης σωματοφυλακής του Ρισελιέ, δέν τού άρεσε και πολύ του Ρασκάς. Όποιαδήποτε έκβασι κι' άν είχε ή τρελλή έκείνη πάλη, θα ήταν άσύμφορη γι' αυτόν. Σκέφθηκε όστόσο πως αυτός είχε κάνει καλά και τιμία τή δουλειά του. Είχε άνακαλύψει την Άναιδα. Η δεσποινίς τών Λεσπάρ βρισκόταν τώρα στα χέρια του καρδιναλίου. Δέν θυμόταν να είχε ύπουχηθή και τίποτε άλλο στον ήγούμενο ο Ρασκάς. Κατά συνέπεια, δέν ύπήρχε κανένας λόγος για να φοβάται. Έβैसे, λοιπόν, τό όλογο του σε κάποιο εκεί δένδρο, πίσω από τήν έπαυλι, και γύρισε θεληματικά στη φυλακή του. Τήν ώρα εκείνη, ή φυλακή του ήταν τό άσφαλεστό μέρος, όπου μπορούσε να πάη να ξεκουρασθή. Και πήδησε μέσα από ένα παράθυρο.

(Άκολουθεί)

Θυμήθηκε τή μοιραχία μαζί του, τή σπαθιά ποφάγε, και λυσούσε...